

Kázání na text: 1. Korintským 13,13

„A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.“ (Český ekumenický překlad)

13. kapitola 1. listu do Korintu je úchvatný hymnus, úžasná píseň o lásce. Chvála svaté lásky, tak se také označuje. Oddíl se přímo nabízí a volá po tom, aby zazněl při svatebním shromáždění. Však se na něj při této příležitosti nejednou káže. Nedávno jsem však tento text četl na smutečním oznámení, na parte. I pro takovou situaci se toto výrazné slovo hodí. Svědectví Písem je případné pro každou životní situaci – ať jsme na začátku společného života nebo ať jsme na konci své pozemské cesty – ať žijeme, ať umíráme (srov. Ř 14,8).

Abychom celé té 13. kapitole epištoly apoštola Pavla do Říma porozuměli, je dobré, když si uvědomíme souvislost, kontext. Je zasazena do výkladu o duchovních darech. Apoštol mluví do situace korintského sboru, kde vznikl spor o to, co je největším duchovním darem. Pavel pak tvrdí, že je to láska. Hodnota a význam všech ostatních darů a výkonů ve sboru se rozhoduje na tom, zda jsou nesený a řízeny láskou. Bez lásky dokonce nepomůže ani tak velká víra, která by dokázala přenášet hory - ...“ano, kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem.“ (2b) Láska, to je to největší, nejvyšší dar, to je ta „mnohem vzácnější cesta“.

Jenže – co to ta láska vlastně je? Myslím, že toto slovo, jakkoli opěvované, je zároveň předmětem velkého zmatení a nedorozumění. Co všechno si lze pod tímto pojmem představit?! Jak rozmanité a protikladné představy, jak zneužívané slovo!

A přece se ho proto nelze vzdát. Láska je totiž základním lidským vztahem. Člověk je pro ni určen a touží po ní. – Ale dokážeme milovat, jsme lásky schopní? Máme na lásku, jak o ní mluví Pavel ve verších 4 až 7 této kapitoly? Čti tento oddíl!

Jsmo-li k sobě dost kritičtí, pak přitakáme k vyznání a přiznání svých vin – s láskou máme problémy – v tom nejužším vztahu, v manželství a rodině především. Ne že bychom nechtěli milovat, neměli dobrý úmysl, ale celkový výsledek vyznívá často dost smutně. Písmo, Bible tvrdí, že my té opravdové lásky, lásky ryzí, lásky svaté, schopni nejsme. Jaksi se to zvirtlo, nejsme takoví, jací bychom i chtěli být. Nemáme na tu pravou lásku, protože máme sklon se od pravého zdroje svého bytí odcizovat. Všichni bez výjimky. Klasicky se tomu v církvi říká hřích.

Vím, že to zní hodně farářsky, kazatesky či karatelsky. Avšak jen tehdy, když tento pohled na sebe a své možnosti přijmeme, pochopíme zázrak skutečné lásky, která do tohoto světa vstoupila a už ji nikdo a nic nemůže vyhnat. „Bůh je láska“ – to je základní vyznání křesťana (srov. 1 J 4,8). Celé Písmo mluví o Bohu nikoli jako o nějakém principu. A také ne jako o tom, který sedí kdesi vysoko nad námi a láskyplně se na nás usmívá, jako bychom byli kdovíjak pomilováníhodní. Bible mluví o Bohu, který jedná – a jedná stále v náš prospěch. Proto sestoupil do lidské bezvýchodnosti a snesl s námi to nejhorší. Bůh je láska, protože milý Boží Syn kvůli nám umřel jako ten nejbídnější z lidí. Bůh je láska, protože z největšího lidského provinění udělal čin naší záchrany. Rozhodl, že je pro nás konec s bezvýchodnými situacemi. A důsledky tohoto rozhodnutí vzal na sebe – až do krajnosti. Necouvl před důsledky své radikální lásky.

Toto je dobrá zpráva, která platí pro všechny lidi bez rozdílu. Platí bezpodmínečně. Tuto zprávu, evangelium, smíme slyšet a přijmout i my. Láska není sen a nedostižný ideál, neboť láska má konkrétní jméno: Ježíš Kristus. On přichází ke každému z nás, stojí u dveří našeho života a uchází se o nás. Touží po tom, abychom ho dobrovolně, vděčně a radostně přijali. Má s námi dobré, ty nejlepší úmysly – chce proměňovat naše srdce, proměňovat nás k svému obrazu. Nepřichází odsoudit, nýbrž pozvednout, napřímit, přivést na nové cesty. Přichází

se svým odpuštěním a se svou milostí. A právě na tuto záchrannou moc, na moc jeho lásky máme a můžeme vsadit. Té smíme důvěřovat, i když nám naše staré srdce bude našeptávat, že máme věřit někomu či něčemu jinému: tvrdosti, pevné ruce, zákonu odplaty, neústupnosti. Kristus se vydal bezbranný do tohoto tvrdého světa, ozbrojen jen silou lásky. A jen tato jeho láska svět proměňuje a zachraňuje. Je proudem světla z Božího světa.

Naším posláním je jediné: otevřít se této lásce, nechat se jí podmanit.

„A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.“ Pavel mluví o třech pilířích života, na kterých se dá bezpečně stavět: víra, naděje, láska. V tom je veliké potěšení – uprostřed proměnlivého a nestálého světa je přece něco pevného a stálého. Něco, co zůstává – víra, naděje, láska. Ale největší z této trojiny je láska. Víra se jednou změní ve vidění (2 K 5,7), naděje dojde naplnění. Láska však už žádnou změnou neprojde. Láska, za kterou stojí a za kterou ručí Bůh, ta vydrží, ta ostojí. Blahoslavení ti, kteří s tím počítají a z tohoto zdroje žijí – v každé době a za všech okolností! Amen

9.9.2012